

To be or not to be

Ronald Hermsen

Steenuil met bosmuis

Ruud van der Velden

Een drama. En wel van Shakespeareaanse proporties. Dat zie ik als ik naar deze foto kijk.

Eerst niet. Eerst waren het vooral de ogen van de steenuil die me de foto inzogen. Natuurlijk die ogen. Scherpe, alerte, nieuwsgierige en een beetje verbaasde ogen soms, onder een strenge wenkbrauw. Het uiltje, met van die koplampogen, werd al voor Christus op de munten van een rijke Atheense familie geslagen. De Athene noctua staat namelijk symbool voor de godin Athena, bekend als godin van de wijsheid en de kunst. De uil vloog iedere avond de wereld rond en keerde terug met alle nieuwtjes van de dag. Er was geen betere manier om informatie te verzamelen en als godin van

de wijsheid moest Athena alles weten wat er te weten viel. Dat lukte dus dankzij dat kleine, clevere steenuiltje. Zo kan ik het ook.

Onderhuurder

Ik zie hem weleens op paaltjes bij boerenerven. Niet vreemd, want hij leeft al eeuwen in de nabijheid van mensen, als 'onderhuurder' in schuren, kapellen, veestallen en wijnkelders. Ik lees dat hij een van de 'leukste' uilen is vanwege zijn grappige gedrag, maar daar weet ik niets van. Ik heb hem namelijk nog niet op en neer zien wippen als 'een kleine kobold' (Uilen van Europa, Mebs & Scherzinger, 2016). Trouwens, kobold? Ik zou zeggen google eens wat afbeeldingen: het kan

aan mijn gebrek aan fantasie liggen, maar een kobold... Het blijft wel een prachtig uiltje en het is jammer dat het niet goed met hem gaat. In veel gebieden is deze Rode Lijster verdwenen door gebrek aan nestgelegenheid en voedsel. Het beestje moet kunnen jagen boven (niet overbemest) open terrein met lage vegetatie. Tja.

Grasspriet versus uil

En dan vangt hij bijvoorbeeld een bosmuis, zoals op deze foto. Wat me weer bij het drama brengt. Want toen ik me van de uilenogen los kon maken en de hele foto bekeek, zag ik hem poseren op één poot, met in zijn klauw de muis die op zijn beurt weer een grasspriet in zijn pootje heeft. Loop eens met me mee: daar komt dat uiltje met de grootte van een merel geruisloos aangevlogen. Muisje huppelt en snuffelt vrolijk rond, misschien op zoek naar eten. Nietsvermoedend ademt hij eens extra diep in om van de zwoele avondlucht te genieten. En dan ineens WHAMMM! dringen die uilenklauwen in het tere velletje. Het beestje spartelt tegen en klampt zich vast aan een grassprietje, het spreekwoordelijke, maar in dit geval ook letterlijk 'laatste' grassprietje. Hij houdt vast, maar ja, grasspriet versus uil, dat is een ongelijke strijd, dat weet een kind. Voor de muis het door heeft, gaat hij de lucht in en even later is hij dood. Ongehavend zo te zien, maar dood. En dat uiltje neemt de tijd om met zijn trofee voor fotograaf Ruud te poseren terwijl beneden acht paar hongerige muizenogjes omhoog kijken richting papa. Een drama. Daarover schrijven wij mensen bibliotheken vol. Dieren niet. Voor hen is het gewoon de wilde natuur.

To be or not to be, 't is maar een vraag.